

ת"ד 2172/12/12 - המאשימה מדינת ישראל נגד הנאשם ברוך קטנוב

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

30 דצמבר 2014

ת"ד 2172-12-12 מדינת ישראל נ' קטנוב

לפני
בעניין: כב' השופטת דורית בונדה
המאשימה מדינת ישראל
נגד

הנאשם ברוך קטנוב

גזר דין

1. הנאשם הורשע לאחר הודייתו בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, לפיו נהג הנאשם ביום 28.6.12 בשעה 20:00 אוטובוס ציבורי בין-עירוני בכביש 1 מכיוון ירושלים לכיוון תל-אביב, והתקרב למחלף שפירים. הנאשם נהג בעקבות מונית הסעות, שנסעה בעקבות רכב משא טויוטה עם עגלה. נהג הטויוטה האט נהיגתו והמונית בעקבותיו. הנאשם נהג בקלות ראש, הסיח דעתו מהדרך, סובב את ראשו והסתכל פנימה אל תוך האוטובוס במקום קדימה, לא הבחין מבעוד מועד בהאטת המונית שלפניו ומפאת המרחק הקצר לא הספיק לבלום, התקרב יתר על המידה אל המונית, פגע בחזית באחור בחוזקה ומעוצמת המכה נהדפה המונית קדימה. נהג המונית ניסה למנוע את ההתנגשות עם רכב הטויוטה, עקף תוך כדי כך את רכב הטויוטה מימין ופגע עם חלקה השמאלי של המונית בעגלה של רכב הטויוטה. כתוצאה מהתאונה נחבלו הנאשם, נהג המונית ונוסעים במונית, חלקם חבלות של ממש.
2. תחילה כפר הנאשם במיוחס לו, אולם בפתח דיון ההוכחות בחר הנאשם לחזור בו מהכפירה והורשע ביום 31.10.13 על ידי כב' השופט צימרמן בעובדות כתב האישום. לנוכח מעבר כב' השופט צימרמן לכהן כסגן נשיאה בבית המשפט לתעבורה בפתח-תקוה, התיק נקבע לשמיעת טיעוני הצדדים לעונש לפני ליום 27.11.2013 ובדיון זה הודיעו הצדדים על הגעתם להסדר טיעון לעונש, במסגרתו עתרו במשותף לפסילת רישיונו של הנאשם לתקופה בת 11 וחצי חודשים בניכוי 60 ימי פסילה מנהלית, פסילה על תנאי וקנס.
3. לנוכח החבלות אשר נגרמו למעורבים, לא אושר הסדר הטיעון במועד זה והמאשימה נתבקשה לברר את עמדת המעורבים להסדר ובראש ובראשונה את עמדתה של הנפגעת העיקרית הגב' ג.ב.
- בהתאם נדחה הדיון ליום 9.1.2014 ואולם 4 ימים לפני הדיון, הגישה המאשימה הודעה לתיק בדבר ביטול הסדר הטיעון, זאת לאחר איתור המעורבים בתאונה ולאחר שנתברר מצבם הרפואי העדכני.
4. בפתח הדיון שהתקיים לפני ביום 9.1.2014, הודיעה המאשימה כי עמדתה הינה למאסר בפועל והסכימה לשליחת הנאשם לקבלת תסקיר שירות המבחן, לבקשת בא כוחו. כן, הסכימה המאשימה לפסילת רישיונו של הנאשם, תוך שהנאשם הפקיד רישיונו בתום הדיון ונפסל מלנהוג וממילא הודיע הנאשם בדיון, כי מאז אירוע התאונה בחר שלא לנהוג.

5. מבלי שהדבר יחייב את בית המשפט, הופנה הנאשם לקבלת תסקיר שירות המבחן למבוגרים. הכנת התסקיר התעכבה לנוכח שהיית הנאשם בחו"ל לצורכי טיפולים בבנו ובשל כך אף נדחתה שמיעת טיעוני הצדדים לעונש ליום 21.9.14. במועד זה עתר ב"כ הנאשם להפניית הנאשם לממונה על עבודות השירות לצורך מתן חוות דעת בעניינו.

6. ביום 29.10.2014 הוגש לתיק תסקיר שירות המבחן אשר בחן את נסיבותיו האישיות הקשות של הנאשם, בהיותו אב לילד בכור הסובל מפיגור בינוני, לקות שמיעה ומוכר כנכה בשיעור של 100%. הנאשם הוא המטפל העיקרי בבן. מאז אירוע התאונה ופסילת רישונו הוא נאלץ לעזוב את עבודתו והתקשה ביציבות תעסוקתית. בני משפחתו ורעייתו מתגוררים בארה"ב בעוד הוא נע ונד עם בנו בין מגורים בארץ לחו"ל. הנאשם נעדר הרשעות פליליות ולחובתו 24 הרשעות קודמות בתחום התעבורה, בין היתר בגין עבירות בטיחותיות אשר נעברו על רקע עבודתו כנהג הסעות. הנאשם ביטא אחריות לביצוע העבירה, הכיר בנזק שגרם לנפגעים, הביע תחושת צער, כאב ואשמה. בעקבות התאונה חווה קשיים נפשיים ובכללם הפרעות שינה וחרדה. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מסוגל לקחת אחריות מלאה על התנהגותו, הביע עניין במצב הנפגעים ועושה מאמץ לחזרה לתפקוד תעסוקתי ואף אינו מתכוון עוד לנהוג. לנוכח כלל הנסיבות, לקיחת האחריות ושיתוף הפעולה עם שירות המבחן ואף הצורך לתמוך בבנו ולטפל בו, המליץ שירות המבחן על הטלת צו של"צ בהיקף של 300 שעות לצד צו מבחן למשך שנה ופיצוי לנפגעים.

ביום 18.11.2014 התקבלה לתיק חוות דעת הממונה על עבודות השירות, אשר מצא את הנאשם מתאים לריצוי עונש מאסר בעבודות שירות.

7. בדיון אשר התקיים לפניי ביום 30.11.2014 נשמעו טיעוני הצדדים לעונש.

8. המאשימה בטיעוניה לעונש הפנתה לחומרת התאונה ולתוצאותיה הקשות. הנפגעת העיקרית מאירוע התאונה הינה הגברת ג'ב. (לנוכח מצבה הרפואי הקשה אשר ייפרס להלן בהרחבה, שמה המלא לא יפורט והיא תקרא הנפגעת העיקרית). נפגעת זו היתה במועד התאונה כבת 38, אם לחמישה ילדים קטינים (הקטן כבן 3 והגדול כבן 13). בעקבות התאונה גדלים ילדיה ללא אם מתפקדת, כשהיא הפכה לשבר כלי, במרבית התקופה מאז התאונה ועד היום שהתה באשפוז וכך גם עובר לדיון. הוגשו לתיק מסמכים רפואיים אודות מצבה הקשה (ת/1). גם אמה של הנפגעת העיקרית, נפגעה למרבה הצער באירוע התאונה ואינה יכולה לסייע לה בגידול ילדיה. בא כח המאשימה עדכן כי עשה מאמצים ניכרים לזמן לדיון את בני משפחתה של הנפגעת על מנת שיפרטו את מצבה הרפואי הנוכחי, אולם מאמציו לא צלחו. עם זאת הוגשו כאמור מסמכים רפואיים (ת/1) המתעדים את מצבה הרפואי, סמוך ככל הניתן למועד הדיון.

ביחס לעונש, טענה המאשימה, כי יש להקיש, לנוכח החבלות הקשות, מהעונש המינימאלי אותו קבע המחוקק לצד העבירה של גרם מוות ברשלנות, תוך גזירת עונש של מאסר בפועל, זאת על אף שלא נגרמו, למרבה המזל, אבדות בנפש. המאשימה הפנתה לחובת הזהירות המוגברת הנדרשת מנהג מקצועי וכן הפנתה לשורת פסקי דין רע"פ 3764/05 ורד בן זויה נ' מדינת ישראל (מיום 21.4.05), רע"פ 2564/12 קרני נגד מדינת

ישראל (מיום 24.6.12), עפ"ת 23981-11-11 **מדינת ישראל נגד קרני** (מיום 29.1.14), רע"פ 7257/12 **נדעון סנדרוביץ' נגד מדינת ישראל** (מיום 18.10.12), עפ"ת 3756-02-13 **אמין טאהא נגד מדינת ישראל** (מיום 7.3.13) ורע"פ 5792/11 **אהרון תורג'מן נגד מדינת ישראל** (מיום 16.8.11), מהם ביקשה ללמוד, כי העונש ההולם במקרה של חבלות קשות אשר בין לבין גרימת מוות אך כפשע, הינו מאסר בפועל, אף אם מדובר בנאשמים נורמטיביים, כפי הנאשם שלפניי. ביחס לתסקיר שנתקבל בעניינו של הנאשם, הפנתה לרע"פ 9118/12 **אלכסנדר פריגין נגד מדינת ישראל** (מיום 1.1.13) ממנו ביקשה ללמוד, כי התסקיר אינו מחייב את בית המשפט.

לאור אלה ולנוכח החבלות הקשות אשר נגרמו לנפגעת העיקרית, עתרה המאשימה לגזור על הנאשם עונש מאסר בפועל שלא יפחת משנה, לצד פסילת רישיונו לשנים ארוכות, מאסר על תנאי מרתיע, פסילה על תנאי, קנס מרתיע, והתחייבות כספית להימנע מעבירות זהות לאחר שחרורו מהמאסר.

9. בא כח הנאשם בטיעונו לעונש הפנה להודייתו של הנאשם בהזדמנות הראשונה, תוך נטילת אחריות, הבעת הצער והחרטה על ידו, החרדות והחוסר בשינה מהם סובל בעקבות התאונה. הנאשם הינו בן 51, נורמטיבי, נעדר הרשעות פליליות ואין בעברו תאונות דרכים. לא הייתה לו כל כוונה לגרום לחבלות אשר נגרמו, הוא מתקשה לראות עצמו כמי שפגע באחר. בנו הבכור כאמור נכה בשיעור 100%. הנאשם הוא היחיד התומך בבנו ומלווה אותו. רעייתו של הנאשם ניתקה קשר עם הבן. ביחס לשיקומו הפנה לתסקיר שירות המבחן, ממנו עולה כי הנאשם מסוגל כאמור לקחת אחריות על התנהגותו וההליך המשפטי המתנהל נגדו מהווה גורם מרתיע ומדרבן. הנאשם עובד עתה כקצב. רישיונו נפסל החל מיום 9.1.2014.

הסניגור התייחס להסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים תחילה ואשר בוטל בהסכמה לאחר שנתבררה חומרת הפגיעה בנפגעת העיקרית ועתר לשקול שיקול זה בעת גזירת העונש. כן הפנה הסניגור לכך, כי המאשימה יצרה ציפייה בדבר הידברות לאחר קבלת תסקיר שירות המבחן אולם בפועל לא נדברה עימו.

עוד הפנה לפרק הזמן שחלף ממועד ביצוע העבירה בשנת 2012 ולכך כי לשמיעת הטיעונים לעונש לא התייצב אף לא אחד מהמעורבים או ממשפחתה של הנפגעת העיקרית, על מנת שניתן יהיה ללמוד על מצבם, כשהמסמכים הרפואיים ת/1 אותם הגישה המאשימה-לטענתו- אינם עדכניים.

ביחס לפסיקה אליה הפנתה המאשימה, טען הסניגור כי דובר בה על רף רשלנות גבוה מאוד ופגיעות קשות אשר נגרמו במעבר חצייה וביחס לעונש, הפנה לפסיקה, חלקה אף היא ביחס לתאונות אשר נעברו במעבר חצייה, ממנה ביקש ללמוד, כי אין לגזור על הנאשם עונש של מאסר בפועל (ת"ד 4409-08-13 **מדינת ישראל נ' תום די קורי** (מיום 1.9.14), עפ"ת 30523-09-14 **תום די קורי נגד מדינת ישראל** (מיום 2.10.14), ע"פ (ת"א) 70297/03 **גילקרב שמואל נגד מדינת ישראל** (מיום 23.6.03), ת"ד 6696-04-11 **מדינת ישראל נגד מוחמד קרש** (מיום 19.3.12) ות"ד 1436-01-14 **מדינת ישראל נגד עיסא חוואש** (מיום 28.4.14)) ואגב אלה, עתר לגזירת עונש בדמות של"צ או עבודות שירות על הנאשם.

אף את הנאשם עצמו שמעתי ובדבריו לעונש סיפר על בנו המוגבל בן ה-26, על רעייתו אשר אינה רוצה לראות את הבן ולטפל בו ומתגוררת בארה"ב. הנאשם מתפלל לרפואת הנפגעת העיקרית מידי

יום, מביע צער עמוק על המקרה, מביע חששות ביחס לעונש מאסר אשר יכול ויגזר עליו, לנוכח הצורך בטיפול בבנו. לדבריו, אין ביכולתם של הוריו המתגוררים בארץ לטפל בבנו אשר "עושה טרור" בביתם. ככל הנראה לא עלה בידי הנאשם להשים את בנו במסגרת טיפולית.

דין:

10. אין המקרה שלפני מקרה קל הוא. מדובר בתאונת דרכים אשר למרבה הצער תוצאותיה קשות ביותר. בעיקר הדבר מתייחס לחבלות אשר נגרמו לנפגעת העיקרית, להן אדרש בהרחבה להלן.

11. הלכה מנחה היא, כי מרכיב חשוב ברמת הענישה בתיקי תאונות דרכים הינו תוצאות התאונה וראו בעניין זה דברי כב' השופט רענן בן יוסף בעפ"ת (ת"א) 10576-12-10 **דמיטרי רודקוביץ נ' מדינת ישראל** (מיום 23.12.10) שם נקבע, כי לתוצאת התאונה יש השלכה משמעותית לעונש שייקבע כמו גם לחומרת העבירה, אולם יש לשקול גם רשלנות תורמת של הנפגע ככל וקיימת וכן נסיבות אישיות של הנאשם.

בעפ"ת (ת"א) 15291-10-12 **ראובן ששון נגד מדינת ישראל** (מיום 13.12.12) חזר כב' השופט רענן בן יוסף, על עמדתו זו וקבע, כי: **"תוצאות תאונה במישור הנזק שנגרם לנפגע הינו מרכיב חשוב ברמת הענישה...אך מנגד, גם נסיבות אישיות של נאשמים הינם כלי שיש לעשות בהם שימוש או לתת להם משקל במסגרת הענישה. נסיבות אישיות, ובהן, בין היתר התנהגותם הכללית על הכביש, המתבטאת בגיליון הרשעותיהם"**.

וכן ראו גם עפ"ת 37974-07-12 **סנדרוביץ נגד מדינת ישראל** (מיום 6.9.12) שם הפנה כב' השופט רענן בן יוסף, להלכה ולפיה: **"הלכה ידועה היא, שחומרת הענישה בעבירות תעבורה גדלה ככל שחומרת הפגיעה בנפגע התאונה ונזקיו גדלים..."**.

12. על תוצאותיה הקשות של התאונה ועל חומרתה הרבה של הפגיעה, ניתן ללמוד מהמסמכים הרפואיים הרבים אותם הגישה המאשימה (ת/1) ביחס לנפגעת העיקרית. מסמכים אלה משקפים את מצב הנפגעת נכון לחודש יולי האחרון, כשנתיים וחודש לאחר קרות התאונה וכחמישה חודשים קודם למועד גזירת הדין והינם, בשונה מטענת הסנגור, עדכניים דיים באופן המאפשר לאמוד את גודל הפגיעה בנפגעת העיקרית זמן רב לאחר התאונה ובסמוך למועד גזירת דינו של הנאשם.

בחינת מסמכים אלה, מלמדת, כי בעקבות התאונה הנפגעת העיקרית אושפזה מונשמת לאחר שחולצה מהרכב, מחוסרת הכרה, הובאה למיון בבית החולים איכילוב ואובחנו בגופה שברים מרובים בצלעות ימין ושמאל של בית החזה, שבר פריקה של D2 עם פגיעה בחוט השדרה. ביום 10.7.12 היא עברה ניתוח למינאקטומיה וקיבוע בגישה האחורית וביום 27.7.12 הועברה במצב הכרה למחלקה הנורוכירורגית של בית החולים. במהלך אשפוזיה הונשמה, עברה טרכאוסטומיה וסבלה מדלקת ריאות בריאה הימנית, בהמשך נגמלה מהנשמה, עברה מספר ניתוחים וביום 18.10.13, כחודשיים לאחר התאונה, הועברה למחלקה פנימית במצב שוק ספאטי. בכליה השמאלית התגלה פיאלונפריטיס, הכליה השמאלית הייתה מודלקת ונפוחה ונתגלו מוקדים של אבצסים בכליה, בשל פצע לחץ עברה

שלושה טיפולים ניתוחיים, בהמשך הועברה להליך שיקומי והובחנה כנזקקת לעזרה רבה בכל התפקודים, כשהיא אינה שולטת בסוגריה, מצויה עם קטטר קבוע, נזקקת ברחצת פלג גוף תחתון ולעזרה מלאה בלבוש פלג גוף תחתון. ביחס למצב הזיכרון, נתגלה קושי בזיכרון וניכרת ירידה משמעותית בזיכרון, אולם למרבה המזל היא מתמצאת בזמן ובמקום ומודעת להשלכות הפגיעה, תוך שהיא מנהלת שיחה קוהרנטית ומצליחה, ככל הנראה מילולית, לנהל את ענייני הבית. הנפגעת מתקשה עם זאת להרים באופן אקטיבי את ידיה והיא זקוקה להמשך טיפול בריפוי בעיסוק, היא גם זקוקה לעזרה רבה בין מעבר בין ישיבה לשכיבה ובין מעבר בין שכיבה לישיבה, זקוקה לעזרה בסידור רגליה במיטה ומעברים פסיביים נעשים בעזרת מנוף.

לאחר אשפוז לתקופה ארוכה במחלקה פנימית הועברה לטיפול סיעודי ושיקומי. היא מתניידת עם כיסא גלגלים וזקוקה לעזרה מלאה בשינוי תנוחה. הומלץ על מלווה 24 שעות. מבחינת סוגרים מצונתרת 4 פעמים ביום, עם קטטר ומבחינה נשימתית נעזרת באינהלציות. ביחס לכאבים, מקבלת טיפול תרופתי ונזקקת למשלשלים. הומלץ על המשך טיפול קוגניטיבי עם דגש על ירידה משמעותית בזיכרון. הנפגעת שוחררה לביתה ביום 20.7.2014, למעלה משנתיים לאחר התאונה עם המלצות רפואיות טיפוליות ושיקומיות אולם כעולה מטיעוני המאשימה, עובר לשמיעת טיעוני הצדדים לעונש, התאשפזה הנפגעת ומצבה נותר בעינו.

עולה איפוא, כי הפגיעה בנפגעת העיקרית הינה פגיעה קשה מנשוא, שינתה מקצה לקצה את חייה, בעודה אם צעירה לחמישה ילדים קטינים, בראשית חייה. בעקבות התאונה הנפגעת עודנה מצויה במצב בריאותי קשה ביותר, אינה שולטת כאמור בסוגריה ונזקקת לצנטור מספר פעמים ביום, סובלת מפגיעה בחוט השדרה ומכאבים, מפגיעה נוירולוגית, מפגיעת ראש, מפגיעה בעצבים, מפזילה, מהפרעה בשדה הראייה, מהירדמות כפות הידיים, נעזרת בתכשירים משלשלים, סובלת מכאבים בכתפיה, סובלת מירידה קוגניטיבית, ליקויי זיכרון, קושי בתזמון נשימה ודיבור, זקוקה לעזרה רבה בלבוש ורחצה, מרותקת לכיסא גלגלים וזקוקה לעזרה רבה עד מלאה בתפקודים בסיסיים 24 שעות ביממה!!!

אירוע התאונה לא רק פגע בנפגעת העיקרית, אלא פגע באופן ישיר אף בחמשת ילדיה הקטינים, אשר אינם, ברגע אחד, הפכה מאם בריאה ומתפקדת לאימא נכה, מרותקת לכיסא גלגלים ונזקקת לסיוע בתפקוד שוטף ובסיסי במשך כל שעות היממה.

13. הצדדים שניהם הפנו בטיעונים לעונש לפסיקה ממנה בקשו ללמוד על טווחי ענישה ההולמים את חומרת הפגיעה שלפני. בחנתי פסיקה זו ופסיקה נוספת, זאת כאחד מהפרמטרים הנשקלים טרם קביעת מתחם העונש ההולם וכמצוות בית המשפט העליון בע"פ 1323/13 **רן חסן נ' מדינת ישראל** (מיום 13.5.13) שם נערכה הבחנה בין מתחם העונש ההולם לבין טווח הענישה הנהוג. פועל יוצא מהבחנה זו לעניינינו הוא, כי **גם במקרים של תאונות דרכים בהן נגרמו חבלות קשות ביותר אין "תעריף עונשי קבוע", כשעל בית המשפט הדן לקבוע את מתחם העונש ההולם תוך בחינת כל מקרה לגופו ולצורך כך וכאחד מהשיקולים עליו לבחון גם את הפסיקה הנהוגת.**

בחינת הפסיקה נעשתה על ידי בראי רף החבלות שנגרמו לנפגעת העיקרית ובשים לב לרשלנותו של הנאשם כעולה מכתב האישום ולהעדרה של רשלנות תורמת, כשבמקרה שלפני הנאשם בחר ליטול אחריות על מעשה העבירה ולא טען לקיומה של רשלנות תורמת כאמור.

א. ברע"פ (ת"א) 3764/05 ורד בן זויה נ' מדינת ישראל (מיום 21.4.05) אישר בית המשפט המחוזי, עונש **6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, פסילה בת 5 שנים**, ועונשים נלווים על נאשמת אשר גרמה לתאונת דרכים בה נחבל הולך רגל קטין כבן 6, במעבר חצייה. הקטין אושפז לתקופה ממושכת לצורכי שיקום ובחלוף כ-3 שנים ממועד התאונה מצבו השתפר. בית המשפט המחוזי קבע כי: **"אין חולק כי מדובר בתאונה שתוצאותיה והשלכותיה קשות ביותר, הן על הילד הנפגע והן על משפחתו, שכנראה עוד תסבול רבות בעתיד. לנפגע נגרמו חבלות חמורות ביותר ודרכו בטיפולים עודה ארוכה. למצער הוא שהחבלות מתמקדות דווקא בראשו וברגליו... על אף ההתקדמות במצבו הרפואי, עדיין מדובר בתוצאות בלתי הפיכות... גם בבואי להתייחס לכלל הטענות שהועלו מפי בא כוח המערער לעניין נסיבותיה האישיות של המערער, עדיין אין די באלה כדי להצדיק התערבות בעונש שהטיל ביהמ"ש קמא..."**.

בקשת רשות ערעור שהוגשה נדחתה בפסק דינו של המשנה לנשיא (כתוארו אז) כב' השופט חשין מיום 21.4.05 בקבעו כי: **"במקרים של גרימת חבלות אשר אך כפשע ביניהן לבין גרימת מוות, יש הצדקה להכיש מן העונש המינימאלי הקבוע במקרה של גרם מוות ברשלנות תוך שימוש ברכב - הוא העונש של שישה חודשי מאסר בפועל, לפי סעיף 64 לפקודת התעבורה - ולגזור עונש מאסר בפועל. העובדה כי לעיתים הקלו בתי-המשפט המחוזיים בעונשם של עבריינים שהורשעו בגרימת חבלות וביטלו עונשי מאסר בפועל אשר נגזרו עליהם, אין בה כדי ללמד על רמת הענישה המקובלת..."**.

בית המשפט העליון התייחס לתוצאותיה הקשות של התאונה, אשפוזו של הנפגע, השפעת התאונה על חיי הנפגע ומשפחתו וקבע כי: **"בעבירות תעבורה אשר יש בהן כדי לסכן חיי אדם גוברים לא אחת שיקולי ההרתעה על ההתחשבות בנסיבותיו האישיות של העבריין... לאור כל אלה, לא ניתן לומר כי העונש שנגזר על המבקשת חורג במידה בלתי-סבירה ממדיניות הענישה המקובלת, ואין עילה להתערבותנו בו"**.

ב. ת"ד 55205/09 מדינת ישראל נגד קרני, עפ"ת 23981-11-11, עפ"ת 37505-11-11 מדינת ישראל נגד קרני (מיום 29.1.14) ורע"פ 2564/12 קרני נגד מדינת ישראל (מיום 24.6.12): בעניין זה נגרמו חבלות של ממש למעורבת בתאונת הדרכים ובהן דימום בראש, שברים מרובים בעצמות הפנים, שבר מרוסק בארובה ימנית עם חשש לפגיעה בעצב הראיה, שבר בסטרנום, שבר באגן וכן קרעים בפנים שהצריכו ניתוח, היא אושפזה הורדמה ושחררה כעבור 50 יום תוך שנזקקה לשיקום. גם בתה הקטינה בת 4 נחבלה חבלות קשות ובהן דימום בגזע המוח, חולשה ביד שמאל ובכף רגל שמאל, הליכה לא יציבה ובעיות בדיבור ושחררה לאחר 50 ימי אשפוז בבית החולים, כשהיא זקוקה להשגחת מבוגר בכל שעות היממה בהן היא ערה. נכון למועד בו נדון הערעור, הנפגעת וכן הקטינה נזקקו עדיין לטיפולים רפואיים רבים. גם הנאשם נחבל. בית המשפט לתעבורה (רמלה) גזר על הנאשם מאסר למשך שישה חודשים לריצוי בעבודות שירות. על גזר הדין הוגשו ערעור הנאשם על חומרת העונש וערעור המאשימה על קולת העונש. הנאשם במקרה זה היה בעל ותק נהיגה של שלושים שנה, מחציתם כנהג מקצועי, כשעברו התעבורתי היה קל. שירות המבחן המליץ על עונש בדמות של"צ, תוך

התייחסות בין היתר לגילו כבן 54 ולפסילת רישיונו אשר תוביל לשבירת מטה לחמה של המשפחה. הנאשם הביע חרטה והפנים הטעות החמורה.

בית המשפט של'ערעור, כב' השופט סטולר, בחן את תוצאותיה הקשות של התאונה וקבע: "כי לא יהיה מופרז לקבוע כי כפשע היה בין החבלות שסבלו הנפגעות...לבין המוות". עוד קבע, כי "מדובר בסבל רב, לא רק של הנפגעות עצמן אלא גם של המשפחה העוטפת אותן" וביחס למשקל שנתן בית המשפט קמא לנסיבותיו האישיות של הנאשם, קבע: "בעניין משקל נסיבותיו האישיות למול האינטרס הציבורי אינני רואה עין בעין כבית המשפט קמא. אני סבור שכאשר מדובר במכת מדינה שעניינה שלום ורווחתו של ציבור שלם - מן הדין ומן הצדק כי השיקול הציבורי יעמוד מעל השיקולים האינדיווידואליים....". (הדגשה אינה במקור-ד.ב.). עוד קבע בית המשפט, כי הדרך להתמודד עם נגע תאונות הדרכים היא על דרך ענישה מחמירה ודחה את ערעור הנאשם על חומרת העונש ובחר לקבל את ערעור המדינה על קולת העונש תוך שגזר על הנאשם עונש של מאסר בפועל מאחורי סורג ובריה לשישה חודשים ופסילת רישיונו למשך 40 חודשים מיום שחרורו מהמאסר.

על פסק-דינו של בית המשפט המחוזי בעניין קרני הוגשה בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון אשר קיבלה באופן חלקי, תוך שהעמיד את עונש המאסר על 3 חודשי מאסר בפועל שלא בדרך של עבודות שירות.

בית המשפט העליון בהרכב של שלושה שופטים, המשנה לנשיא מ' נאור, השופט י' דנציגר והשופט נ' סולברג קבעו, כי: "בבואנו לקבוע את העונש הראוי, אין בידינו לקבל את טענותיו של בא כוח המבקש, עליהן חזר אף בטענותיו על פה, כי העבירות שבוצעו אינן מצדיקות עונש מאסר מאחורי סורג ובריה. תאונות דרכים גובות קורבנות בגוף ובנפש מדי יום, וחלקה של מערכת המשפט לא יפקד מן המערכה נגד תאונות הדרכים...לענישה הולמת תפקיד חשוב לא רק במקרים בהם גורמות תאונות הדרכים לקורבנות בנפש, אלא אף במקרים בהן נגרמות חבלות ופציעות, ובפרט כאשר חבלות ופציעות אלו חמורות הן....אכן, כפשע עמד בין קרן אוחנה ובתה לבין המוות, חלילה. החבלות שנגרמו להן הן חמורות וקשות, והן נזקקו לטיפול רפואיים ממושכים בעקבותיהן. חלק מהטיפולים הרפואיים נמשך עד היום, או למצער עד הדיון בבית משפט השלום לתעבורה, וניתן לשער כי השפעותיה הקשות של התאונה על נפשו לא פגו. כך אף עלה מעדות אחותה של אוחנה בבית המשפט לתעבורה. טענותיו של המבקש כי אין המדובר ב"תאונה קטלנית" אינן מצדיקות במקרה זה הימנעות מהטלת מאסר בפועל; האירוע יכול היה להסתיים חלילה בתוצאות חמורות יותר. אם כטענת בא כוח המערער במקרים כאלה לא מוטלים כלל עונשי מאסר בבתי המשפט לתעבורה - ראוי לשנות את מידרג הענישה, וצדק בית המשפט המחוזי כשעשה כן".

ג. ת"ד 87-12-10 מדינת ישראל נגד סנדרוביץ, עפ"ת 37974-07-12 סנדרוביץ נגד מדינת ישראל ורע"פ 7257/12 סנדרוביץ' נגד מדינת ישראל: בעניין זה הנאשם גרם להולכת רגל במעבר חצייה חבלה רב מערכתית קשה ביותר, קוגנטיבית ופיזית. חבלת ראש קשה, דמם תת עכבישי טמפורלי, שברים בסקטרום ובאגן, לא הניעה גפיה, הייתה מורדמת ומונשמת כחודשיים, הועברה לשיקום למחלקה סיעודית מחוסרת הכרה עם קקטר, שהתה שם כשמונה חודשים

מרותקת למיטה ולכסא גלגלים, זקוקה לעזרה בכל תפקודי היומיום, השיפורים בתפקוד היו מינמיאליים, שולטת חלקית בסוגרים. נקבעה נכות של 100% לצמיתות ונכות תפקודית של 175%, אושר לה להעסיק בו זמנית שני עובדי סיעוד. סבלה מליקוי זכרון חמור והתמצאות לקויה בכל הפרמטרים ובעת השחרור מהאשפוז, אובחן מצב ערנות ירוד, האטה משמעותית בתגובות, העדר יוזמה, פגיעה בזכרון לכל טווחי הזמן ומצב רוח ירוד וגנטיבי. שירות המבחן המליץ על הטלת מאסר לריצוי בעבודות שירות וצו מבחן למשך שנה. דובר בנאשם נורמטיבי. **בית משפט לתעבורה גזר על הנאשם לנוכח** חומרת החבלות **מאסר לתקופה של חצי שנה, פסילה בפועל של רשיון הנהיגה לשש שנים** בניכוי פסילה מנהלית, אשר ימנו מהפקדת הרשיון ולא מעת שחרורו ממאסר וענשים נלווים.

ערעור על גזר הדין נידון ונדחה על ידי כב' השופט רענן בן יוסף, בקובעו: "הלכה ידועה היא, שחומרת הענישה בעבירות תעבורה גדלה ככל שחומרת הפגיעה בנפגע התאונה ונזקיו גדלים. עפ"י אותו היגיון, ההלכה מבית מדרשו של בית משפט העליון הינה, שהגורמים לתאונות קטלניות הינם עונשי מאסר בפועל ממושכים ועונשי פסילה בפועל מלנהוג לשנים ארוכות. הפגיעה ותוצאותיה בקרבן התאונה במקרה זה אינן רחוקות מרחק רב מגרימת מוות. ... בית משפט קמא הטיל על המערער, לאחר שמיעת הטיעונים לעונש ותוך נתינת משקל לכל הנתונים הצריכים לעניין עונש לא קל של מאסר בפועל מאחורי סורג ובריש למשך חצי שנה, פסילה בפועל ממושכת לשש שנים ומאסר מותנה. העונש איננו עונש קל, בוודאי לא כשמדובר, כאמור, באדם בעל משפחה, אדם מן היישוב...לא ניתן בשום פנים ואופן, עם כל הצער שבדבר, לומר שהבחירה שעשה בית משפט קמא בענישה, הן בהיבט המאסר בפועל והן בהיבט הפסילה, איננה סבירה בנסיבות, ולכן, ובאמת אינני עושה זאת בלב קל, הנני דוחה את הערעור". בקשת רשות ערעור שהוגשה- נדחתה.

ד. ת"ד 11485/09 מדינת ישראל נגד אמין טאהא ועפ"ת 33756-02-13 אמין טאהא נגד מדינת ישראל. בעניין זה הנאשם פגע בהולכת הרגל במעבר חצייה, הדף אותה קדימה והעיק אותה למעלה עד שלבסוף נפלה על הכביש. כתוצאה מהתאונה נגרמה להולכת הרגל פגיעה רב מערכתית, פיזית וקוגניטיבית, קשה ביותר. הועברה לבית החולים כשהיא מונשמת ומורדמת. במשך 42 ימים הייתה בתרדמת ומספר חודשים מונשמת, היא ניזונה באמצעות צינורות הזנה, עברה מספר ניתוחים בראשה, פלג גופה הימני שותק לחלוטין, עד גזר הדין אושפזה במוסד סיעודי עם מטפלת צמודה, מרותקת לכיסא גלגלים והיא נזקקת לעזרה טיפולית בכל תפקודי היומיום, סובלת מהפרעות דיבור קשות, לא מתמצאת בזמן ומתמצאת באופן חלקי במקום, מצב רוחה ירוד והיא שרויה בדיכאון. בית המשפט לתעבורה גזר על הנאשם **מאסר בפועל לתקופה של תשעה חודשים**, פסילת רישיון ל-7 שנים בניכוי פסילה מנהלית וענשים נלווים.

ערעור שהוגש נדחה על שני חלקיו על ידי כב' השופט רענן בן יוסף, בקובעו ביחס לעונש: "...עונשים קשים בעיקר כשמדובר באדם נורמטיבי, מהנדס בניין במקצועו, בעל משפחה. בית משפט קמא קיבל תסקיר קצין מבחן בעניינו, תסקיר חיובי לכל הדעות, אשר בסיפא ממליץ שלא לשלוח את המערער מאחורי סורג ובריש. בית משפט קמא, תוך שהוא נזקק להלכה הנוהגת, אשר קובעת שילוב לעניין הענישה ומידתה במידת רשלנותו של הנהג לבין חומרת הפגיעה בקרבן,

בחר להטיל את העונש שהטיל. ההלכה הידועה היא, שכאשר עסקין בתאונות דרכים הגורמות ברשלנות, רק ברשלנות, למותם של בני אדם, תאונות קטלניות, הענישה הראויה הינה ענישה של פסילה בפועל לשנים רבות ולעונש מאסר של ממש מאחורי סורג ובריח. התוצאה במקרה שבפנינו איננה מותה של הנפגעת, אבל פגיעתה חמורה, חמורה מאוד. מדובר במי שהפכה מאישה פעלתנית לאישה נתמכת על כיסא גלגלים, תוצאה קשה ביותר...".

ה. המאשימה הפנתה אף לרע"פ 5792/11 אהרון תורג'מן נגד מדינת ישראל (מיום 16.8.11) ואולם בשונה מהמקרה שלפני, הרי שבמרכזה של בקשת רשות הערעור עמדה תאונת דרכים קטלנית אשר הביאה למותם של שלושה קטינים מנוסעי הרכב, ושלושה קטינים נוספים שנסעו ברכב נחבלו חבלה של ממש. במקרה האמור נגזר על הנאשם בין היתר עונש מאסר בפועל של שנה ועונשים נלווים, כשהעונש אושר על ידי בית המשפט המחוזי בבאר שבע בהרכב של שלושה ונותר על כנו בבית המשפט העליון.

מלבד הפסיקה אשר נסקרה לעיל, נבחנה על ידי פסיקה נוספת במרכזה תאונות דרכים אשר גרמו לחבלות של ממש ברף גבוה, ובכלל זה הפסיקה שלהלן:

ו. ת"ד 8468-02-11 מדינת ישראל נ' שמיר (מיום 5.4.12), עפ"ת 49512-07-13 (מיום 2.2.14) ורע"פ 1583/14 שמיר נגד מדינת ישראל (מיום 11.3.14). במקרה האמור גרם הנאשם לתאונת דרכים בה נחבלו שלושה, מתוכם נוסע בן 16 וחצי אשר נחבל חבלת ראש קשה, עם שברים בגולגולת ובפנים, שבר באגן, נזקק להחייאה מוחית, אשפוז ממושך, נפגע פגיעה רב מערכתית, הונשם, נגרמו לו שברים רבים בעצם פרונטאלית מימין, בבסיס האף וארובת עין ימין בה איבד ראייתו. קיבל טיפול שיקומי אינטנסיבי, שכלל פיזיותרפיה, עמידון, ריפוי בעיסוק והיה מאושפז תקופה ממושכת כשהוא סובל מפגיעה מוטורית וקוגניטיבית, הפרעה בשפה ודיבור והפרעה התנהגותית ונזקק להשגחה בכל שעות העירנות. נכון לגזירת הדין שהה באשפוז יום. בית המשפט לתעבורה בפתח-תקוה גזר על הנאשם מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח לתקופה בת 8 חודשים, פסילה בפועל ל-7 שנים ועונשים נלווים, זאת חרף מצבו הנפשי של הנאשם, אשר בהתאם לחוות דעת פסיכיאטרית אובחן כסובל ממחלת הסכיזופרניה.

על פסק דינו של בית המשפט לתעבורה בפתח תקווה הוגש ערעור, בעקבותיו הוחזר התיק לבית המשפט לצורך השלמת גזר הדין בהתייחס לחוות דעת פסיכיאטרית אשר הוגשה. בגזר דין משלים בית המשפט לתעבורה בחר שלא לשנות את רכיבי הענישה שנקבעו.

ערעור על גזר הדין המשלים נידון ונדחה ע"י כב' השופטת הבכירה נגה אהד. בית המשפט שלערעור קבע: "אכן נסיבות חייו של המערער ומצבו היום קשים... אל מול זאת, אין חולק גם כי מצבו של הקורבן קשה ביותר. לעולם לא ישוב להיות מי שהיה, לעולם לא יגשים הישגים לימודיים, חברתיים, כלכליים, אליהם יכול היה להגיע על פי נתוניו האישיים ערב התאונה. החיים של הקורבן היום הינם בצל החיים או ליד החיים וזו על דרך ההמעטה. כשם שמצבו של המערער משליך על מצב משפחתו כך מצבו של הקורבן משליך על מצב משפחתו. שתי המשפחות כואבות מאוד מאוד וחשות מידי יום ביומו תוצאות התאונה מאז שאירעה. יחד עם כל זאת, אין לראות את המערער כקורבן, גם לא לאור כל האמור בחוות דעת הפסיכיאטרית בעניינו". בקשת

רשות ערעור נדחתה.

ז. ת"ד (חיפה) 1877-06-12 **מדינת ישראל נגד אנטולי מיכאילוב**, עפ"ת 27014-01-14
מיכאילוב נגד מדינת ישראל, עפ"ת 29788-01-14 **מדינת ישראל נגד מיכאילוב** (מיום 23.3.14). בית המשפט המחוזי בחיפה דחה ערעורים (על חומרת ועל קולת עונש) ביחס לגזר דין בו נגזרו **עונש של 7 חודשי מאסר ופסילה בת 8 שנים**. במקרה האמור הנאשם גרם לחבלה של ממש למעורב בן 39 אב לשלושה ילדים, אשר נחבל באורח קשה פגיעה רב מערכתית ופגיעה קשה במוחו, היה בתרדמת כ-5 חודשים, עבר שיקום ארוך, נותר מוגבל פיזית, מרותק לכיסא גלגלים, זקוק לסיוע מסביב לשעון ומוגבל שכלית, איבד את זכרונו, אינו מזהה את בני משפחתו, נעדר יכולת ממשית לתקשר עם סביבתו. פגיעתו האנושה השליכה על משפחתו. מאדם צעיר, בעל משפחה, מפרנס ועוסק בספורט הפך לשבר כלי.

בית המשפט שלערעור קבע: "...סבורני, כי מתחם העונש ההולם במקרה דנן הוא זה שטענה לו המדינה, קרי בין מספר חודשי מאסר לבין שנת מאסר בפועל. הדבר הינו פועל יוצא הן של הערכים המוגנים-שמירת חיי אדם ושלמות גופו והעובדה כי הפגיעה במקרה דנן היתה ברמה גבוהה... המדינה לא טענה לרף עליון של יותר משנת מאסר. יחד עם זאת, טענה המדינה כי יש להשית עונש שהינו גבוה מ 7 חודשי המאסר שנגזרו. בהקשר זה יש לזכור כי מדובר במערער שאינו נושא לחובתו עבר תעבורתי משמעותי. הטלת עונש הנושק לרף העליון צריכה להיות, על פני הדברים, לעבריינים הנושאים לחובתם עבר פלילי ו/או תעבורתי והעידו בכך כי אין מדובר ברשלנות (גם אם חמורה) חד פעמית".

ח. תד 873-08-11 **מדינת ישראל נגד רז רמו** (מיום 18.1.12), עפ"ת 37681-01-12 **רז רמו נגד מדינת ישראל** (מיום 19.5.13) ורע"פ 3616/13 **רז רמו נגד מדינת ישראל** (מיום 4.6.13). במקרה דנן נגרמה חבלה קשה להולך רגל וחבלה קלה יותר להולכת רגל. להולך הרגל נקבעה נכות לצמיתות של 75%, פגוע ראש, פגיעת גולגולת קשה, קנטוזיה בצד שמאלי קדמי של המוח, מקבל תרופות יומיומיות. בית המשפט לתעבורה בפתח-תקוה גזר על הנאשם עונש מאסר 20 חודשים מתוכם 12 בפועל והיתרה על תנאי. בהליך הערעור לבית המשפט המחוזי, בעפ"ת 37681-01-12 הומתק **עונש המאסר לשמונה חודשים**. בית המשפט עליון ברע"פ 3616/13 לא התערב.

מנגד, בחנתי הפסיקה אליה הפנה ב"כ הנאשם;

ט. ת"ד (ת"א) 4409-08-13 **מדינת ישראל נגד תום די קורי** (מיום 1.9.14), עפ"ת 30523-09-14 **תום די קורי נגד מדינת ישראל** (מיום 2.10.14). בעניין זה הורשע הנאשם בגרם תאונת דרכים וחבלה של ממש לאחר שנהג ביום 22.2.13 בשכרות ותחת השפעת משקאות משכרים. מלבד הנאשם אשר נחבל חבלות של ממש בדמות שברים ברגל ובחוליה, חתכים עמוקים בברך ובמותן והוא נזקק למספר ניתוחים ולתקופת אשפוז עד ליום 4.4.13 ושיקום, הרי שגם לנוסעת שהייתה עימו נגרמו חבלות של ממש כשהיא הונשמה והורדמה, סבלה

מכישלון נשימתי, מחבלות פנימיות קשות (דם ונוזל בבטן, דימון בכבש, כיס המרה, טחול, בוצעה כריתת טחול, נחבלה בראשה עם דימום במוח, נגרמו שברים מרובים בגפיים, היא נזקקה למספר ניתוחים ואושפזה עד ליום 4.4.13 ונזקקה לתקופת שיקום, כשגם במועד גזר הדין לא נרפאה לחלוטין ונזקקה לניתוח בעין שמאל. בית המשפט גזר על הנאשם שהיה אותה עת נהג צעיר מתחת לגיל 24, והיה נתון תחת השפעה כבדה של משקאות משכרים, 4 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, פסילה למשך 4 שנים, מאסר מותנה, קנס ופיצוי. **במקרה זה נתקבלה עמדת נפגעת התאונה ומשפחתה אשר פנו בכתב לבית המשפט בבקשה שלא להחמיר עם הנאשם.** בית המשפט המחוזי בתל-אביב, כב' השופט רענן בן יוסף בערעור על חומרת העונש בחר להמתיק העונש ותחת המאסר בעבודות שירות קיבל את המלצת שירות המבחן למתן צו של"צ בהיקף נרחב, תוך בחירה באפיק השיקומי.

י. ע"פ 70297/03 גילקרום שמואל נגד מדינת ישראל (מיום 23.6.03) רע"פ 7190/03 גילקרום נ' מדינת ישראל (מיום 11.8.03). במקרה האמור נגרמה לרוכב קטנוע פגיעת ראש שהותירה אותו נכה ללא יכולת לתקשר עם סביבתו. בית המשפט קמא גזר על הנאשם **9 חודשי מאסר, מתוכם 3 חודשים לריצוי בפועל** והיתרה על תנאי וכן פסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 4 שנים. **בית המשפט שלערעור בחר להמתיק מעונשו של הנאשם** לאור היותו מפרנס יחיד שמקור פרנסתו תלוי ברישיון והינו נהג מקצועי הנוהג שנים רבות ללא הרשעות **תוך ביטול עונש המאסר בעבודות השירות.** בית המשפט העליון מצא שלא להתערב בעונש.

יא. ת"ד 6696-04-11 מדינת ישראל נגד מוחמד קרש (מיום 19.3.14) נפגע הולך רגל חבלות של ממש, שברים בצלעות, באגן, בסרקוס (שהצריך ניתוח ותיקון השבר עם ברגים) ואושפז למשך 35 ימים. במקרה זה נגזר עונש של של"צ בנוסף לעונשים נוספים.

יב. בת"ד 1436-01-14 מדינת ישראל נגד עיסא חוואש (מיום 28.4.14). נגרמו להולכת הרגל חבלות של ממש בדמות חבלת ראש ושברים בצלעות, בעצמות האגן וביד ימין והיא אושפזה למשך שלושה שבועות ובמועד מתן גזר הדין "חשה בטוב". במקרה זה נגזר על הנאשם צו של"צ זאת בנוסף לעונשים נוספים.

בחנית עניינם של די קורי, מוחמד קרש ועיסא חוואש מלמדת כי חומרת החבלות שם אינה דומה כלל ועיקר לחבלות אשר נגרמו במקרה שלפני. בעניין מוחמד קרש, קיימת אף קביעה בדבר קיומה של רשלנות כבדה מצד הנפגע. בשונה מכך, מקרה גילקרום אליו הפנה הסנגור אכן דן בפגיעה קשה ביותר, כשהנפגע נותר נכה, ללא יכולת לתקשר עם סביבתו. ערה אני לכך כי בית המשפט שלערעור בחר להמתיק את עונשו של הנאשם שם ולבטל את רכיב המאסר, עם זאת יש לשקול כי כל מקרה נדון ונבחן לגופו וכן יש לזכור כי מדובר בפסק-דין אשר ניתן בשנת 2003 טרם תיקון 113 לחוק העונשין, ומבלי שנדרשה התייחסות לטווחי ענישה ולמתחם עונש הולם.

יוער, כי הסנגור בטיעונו לעונש ביקש לאבחן בין הפסיקה אליה הפנתה המאשימה לבין מקרה הנאשם שלפני,

בטוענו כי בפסיקה אליה הפנתה המאשימה דובר על רף רשלנות גבוה מאוד ופגיעות קשות אשר נגרמו במעבר חצייה, ואולם בחינת הפסיקה אליה הפנה הסנגור מלמדת כי לפחות שניים מפסקי הדין, אליהם הוא הפנה, עניינם בתאונות דרכים במעבר חצייה. כמו כן, ביחס לרף הרשלנות במקרה שלפני הרי שבעולה מכתב האישום מדובר ברף רשלנות גבוה.

14. עתה, לאחר שנבחנה הפסיקה מעלה וטווחי הענישה, יש לבחון עניינו של הנאשם דכאן, אשר גרם לתאונת דרכים ולפגיעה **בלא פחות מחמישה אנשים** מתוכם לחבלה של ממש ברף גבוה לנפגעת העיקרית, כל זאת בעת נהיגה על אוטובוס ציבורי ותוך שבחר להתבונן לפני האוטובוס תחת התבוננות על תנועת הרכבים שלפניו, בניגוד לחובת הזהירות המוגברת החלה עליו כנהג ציבורי (וראו בעניין זה- עניין קרני, שם: "הלכה היא כי מידת הזהירות הנדרשת מנהג רכב כבד ואוטובוס בכלל זה הינה רבה ומיוחדת, שכן מדובר בכלי רכב אשר נהיגה לא זהירה בו יכולה להפוך אותו לכלי קטלני ומסוכן במיוחד").

15. לצורך קביעת מתחם העונש ההולם את הנאשם שלפני, העיקרון המנחה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. על בית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעיקרון המנחה, ולשם כך להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. בתוך מתחם העונש ההולם יגזור בית המשפט את העונש המתאים לנאשם, בהתחשב גם בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה ואולם בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור.

16. הערך החברתי אשר נפגע במקרה שלפני הוא החשוב מכל, שמירת חיי אדם, שלמות גופם של הנוסעים בכביש, ביטחונם ונפשם. מידת הפגיעה בערכים אלה הינה בין החמורות ואך כ"פשע" בינה לבין גרימת מוות.

על מדיניות הענישה וטווחי הענישה למדתי כאמור מהפסיקה הרבה בה עיינתי, בכללה הפסיקה אשר פורטה בהרחבה מעלה.

אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, הרי שלנוכח הודית הנאשם ואי ניהול הוכחות על ידו, נסיבות אלה נלמדות היטב מכתב האישום ובעניין זה נשקלה על ידי אותה טעות רגעית אשר הובילה לאסון עליו נטל הנאשם את מלוא האחריות והאשמה.

שקלתי הנזק הרב הנתמך במסמכים שנגרם מביצוע העבירה לנפגעת העיקרית וליתר הנפגעים, שקלתי הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה (ראו בתסקיר), את יכולתו של הנאשם להבין את אשר עשה, הפסול שבמעשהו, יכולתו להימנע מהמעשה ומידת השליטה שלו על מעשהו.

ולאחר ששקלתי כל אלה ובחנתי היטב את כלל טיעוני הצדדים לעונש, אני קובעת כי מתחם העונש

ההולם את העבירות שנעברו על ידי הנאשם נע בין מאסר לתקופה בת מספר חודשים אשר יכול וירוצה בעבודות שירות, פסילה שלא תפחת מ- 4 שנים, מאסר מותנה ועונשים נלווים לבין מאסר בפועל לתקופה של עד 8 חודשים, פסילה בת 8 שנים, מאסר מותנה ועונשים נלווים.

17. משנקבע מתחם העונש ההולם, שקלתי בתוך המתחם קיומן של נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה ובכללן:

הפגיעה של העונש בנאשם בשל גילו, כשהנאשם הינו יליד 1963, כבן 51 ובוודאי יתקשה למצוא מקור פרנסה עם סיום ריצוי העונש לנוכח גילו ולנוכח פסילת רשיונו לשנים ארוכות, כשהנאשם עד לארוע התאונה שימש כנהג הסעות ומאז התאונה התקשה בשמירת יציבות תעסוקתית.

הפגיעה של העונש במשפחתו של הנאשם ובעיקר בבנו הנזקק לו בשל מוגבלותו, בהעדר סיוע מצד רעייתו המצויה בחו"ל ואשר לדבריו אינה מסוגלת לטפל בבן, ובהעדר יכולת הוריו המבוגרים להתמודד עם הבן ועם התנהגותו האלימה הנטענת.

הנזקים שנגרמו לנאשם מביצוע העבירה ומהרשעתו, כשהנאשם סיפר על מצבו הנפשי מאז אירוע התאונה, הוא סובל מהפרעות שינה וחרדות ונתון בצער (ובעניין זה ראו גם תסקיר שירות המבחן).

בחנתי את נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו, מאמציו לחזור למוטב, שיתוף הפעולה של הנאשם עם רשויות אכיפת החוק, עם שירות המבחן ועם הממונה על עבודות השירות.

הנאשם התייצב לדיונים בעניינו, הפנים את חומרת העבירה, והפגיעה במעורבים נתנה אותותיה בו.

בחנתי את התנהגותו החיובית של הנאשם עד לאירוע התאונה ולאחריו, דאגתי למצב הנפגעים רצוני לפצותם. כן בחנתי את טענת הסגור, המקובלת עלי, כי הנאשם לא חפץ בערב התאונה להרע לאיש ובוודאי שלא התכוון להסב נזקים כה כבדים לנפגעת העיקרית ומשפחתה, כפי שנגרם בפועל.

התרשמתי מהנאשם כאדם חיובי, איש משפחה. הנאשם בעצמו מתמודד עם קשיים רבים סביב נכותו של הבן והטיפול בו. חייו אינם קלים.

ביחס להתנהלות המאשימה- בחנתי את התנהלותה מראשית ניהול תיק זה, בהציעה לנאשם הסדר טיעון, אשר אף מבלי לברר את מצבה העדכני של הנפגעת העיקרית, לא היה כל מקום להציעו. הסדר זה מראשיתו לא התיישב כלל ועיקר עם חומרת החבלות הנשקפות היטב מכתב האישום. התנהלות המאשימה באמצעות תובע מטעמה היתה, למרבה הצער, לכל הפחות התנהלות בלתי אחראית, אשר הסבה נזקים וצער רב לנאשם, אשר פיתח ציפיות ותקוות שווא בדבר העונש אשר ייגזר עליו, עונש אשר אינו קרוב ואינו דומה ואין בינו לבין העונש אשר ייגזר עליו כעת בפועל כל זיקה.

מנגד, לשבח שקלתי את התנהלות הנאשם, הסכמתו האצילית לביטול ההסדר לאחר שנתגלה מצבה

העדכני של הנפגעת העיקרית, גדולתו הרבה בהבנתו לשיקולים אשר עמדו בבסיס ההחלטה לבטל ההסדר, האחריות שגילה בעניין. לשבח אף יש לציין את התנהלות באי כוחו בהסכמתם לביטול ההסדר.

עוד שקלתי את חלוף הזמן מביצוע העבירה בשנת 2012 ועד גזירת הדין. בחנתי הטעם לשיהוי אשר נגרם תחילה בשל הצורך באיתור הנאשם, לאחריו בשל הצורך בביורר מצבה העדכני של הנפגעת העיקרית- לנוכח חזרת המאשימה מהסדר הטיעון ובין לבין לנוכח המצאות הנאשם בחו"ל לצורכי טיפולים בבנו, בשל טעם זה נדחה מועד עריכת תסקיר שירות המבחן, כשבחינת השיהוי מלמדת כי עיקרו נעוץ היה בהתנהלות הנאשם.

בחנתי גם את עברו של הנאשם, שהינו נעדר הרשעות פליליות ולחובתו 24 הרשעות קודמות בתחום התעבורה, כשלאור עיסוקו כנהג הסעות, אינו מכביד.

18. ולפני גזירת עונשו של הנאשם שקלתי האם יש מקום לאמץ המלצות שירות המבחן או חוות דעת הממונה אשר הוגשו בעניינו, כשכל אחד בתורו, מצא הנאשם מתאים לריצוי עונש של"צ או מאסר בעבודות שירות. בחנתי היטב את תסקיר שירות המבחן ואת חוות הדעת, אולם לא מצאתי כי ניתן לקבל המלצותיהם. לא ראיתי כי גורמים נכבדים אלה נתנו את מלוא כובד המשקל הנדרש בהמלצותיהם ביחס לאינטרס הציבורי שנפגע ולאינטרס ההרתעה והגמול. כך, מטבע הדברים אף לא נשקלו על ידם כלל השיקולים בענישה הפלילית אותם על בית המשפט לשקול, בעיקר לנוכח חומרת החבלות שלפני אשר נעברו על ידי נהג הסעות ציבורי ממנו מצופה נורמת זהירות מוגברת ואשר רשלנותו אך בנס לא גרמה לפגיעות בנפש. (וראו בעניין אי אימוץ המלצות שירות המבחן רע"פ 782/14 אלמלח זקי נ' מדינת ישראל (מיום 30.1.14), ע"פ 2015/13 פלוני נ' מדינת ישראל (מיום 10.8.2013), בר"ע 7257/12 גדעון סנדרוביץ נ' מדינת ישראל (מיום 18.10.12), ורע"פ 5792/11 אהרון תורג'מן נגד מדינת ישראל (מיום 16.8.11) ולעניין אי אימוץ חוות דעת הממונה על עבודות השירות ראו רע"פ 1583/14 שמיר נ' מדינת ישראל (מיום 11.3.14)).

19. לאור כל אלה ולאחר ששקלתי כלל טענות הצדדים, ולאחר שבחנתי את מתחם העונש ההולם את הנאשם שלפני, בהיות הענישה אינדיבידואלית, ובתוך המתחם לאחר שבחנתי את כלל הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה ובכללן את נסיבותיו האישיות הקשות של הנאשם, באתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. הנני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רשיון נהיגה למשך 5 שנים מיום 9.1.14 ובניכוי 60 ימי פסילה מנהלית. (למען הבהירות תקופת המאסר לא תימנה במניין ימי הפסילה). מאחר והנאשם הפקיד את רשיונו במזכירות בית המשפט אני פוטרת אותו מהפקדת חלף רשיון.

ב. הנני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רשיון נהיגה וזאת למשך 10 חודשים, על תנאי למשך 3 שנים.

ג. אני דנה את הנאשם למאסר למשך 6 חודשים לריצוי בפועל.

ד. אני דנה את הנאשם למאסר למשך 10 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שלא ינהג בזמן פסילה או יגרום לתאונת דרכים עם חבלות של ממש.
עמוד 14

ה. שעה שגזרתי על הנאשם מאסר בפועל- לא נגזר רכיב קנס.

זכות ערעור בתוך 45 מיום לבית המשפט המחוזי בתל אביב.

ניתנה בתאריך 30 בדצמבר 2014